

Vytrhla ruce z kapes, zachytila se jeho bundy, aby udržela rovnováhu, a zvedla hlavu.

„Sorry,“ zahuhlal muž. Pak se překvapeně nadechl. Slyšela to. Podívala se do zarostlé tváře, do blankytně modrých očí skrytých ve stínu pečlivě vytvarovaného kšiltu čepice. Na kratičký okamžik na sebe překvapeně zírali, pak muž sklopil oči a znovu vyrazil. Tentokrát snad ještě mnohem rychleji než předtím. Dívka naopak zůstala několik vteřin téměř nepohnutě stát. Ty oči. Blankytně modré oči s překvapeným výrazem. Byly jí povědomé. Otočila se, aby se po muži podívala. Zahlédla jeho záda mizející v davu. Znala ty oči. Ale to nebylo možné! Jestli to byl on, měl být už sedm let mrtvý! Rozeběhla se. Celý její výraz se změnil. Najednou ožila, dosud prázdný pohled se zaostřil. Černá kšiltovka se rychle vzdalovala.

Proud turistů je oba pohltil. Proplést se davem dělalo více problémů brunetce než chlapíkovi, který se jí pokoušel zmizet. Netrvalo dlouho a ztratila ho z dohledu. Pohybující se masa těl jí zaclonila výhled.

„Sakra!“ zaklela polohlasně. Ulice se tu větvily. Netušila, kudy má jít dál. Stoupla si na špičky, pokoušela se prohlédnout shluky turistů, otáčela hlavu na jednu, pak na druhou stranu, snažila se rychle rozhodnout. Levou uličkou se pohybovalo trochu méně lidí. Vydala se proto vpravo, protože vysoká postava v kšiltovce by se jistě lépe ztratila v hustším davu. Celou dobu přemýšlela, jestli se přece jen nespletla. Měla jen několik krátkých vteřin, letmý pohled, ale ty oči znala. Důvěrně je znala. I tu tvář. Byl sice zarostlý a o něco starší, obličej mu halil stín kšiltovky, ale byl to on. Nebo nebyl? Jak by to mohl být on, vždyť měl být mrtvý. Na druhou stranu...

Někdo ji chytil za paži a vtáhl do bočního vchodu. Přirazil ji ke zdi a zakryl jí ústa dlaní.

„Ticho, Sam, nehýbej se!“ zašeptal. Sice ji napadlo panikařit, dokonce se jí napjaly svaly k instinktivní obraně, ale i ten hlas znala. Tiskl ji ke zdi pravým předloktím, v ruce měl nůž. Levou

rukou jí zakrýval ústa. Řekl jí jménem. Pak otočil hlavu a úzkým proskleným průzorem ve středu dveří sledoval ulici. Chvilí ho pozorovala, pak otočila oči ke vchodu.

„Hlavně sebou nemel, sleduj mě. Budeš mlčet? Docela bych tu ruku potřeboval,“ zašeptal. Zaváhala, ale nakonec přikývla. Pustil ji a přemístil se ke dveřím. Opřel se o ně. Díval se ven. Nevěděla proč, ale raději se posunula do stínu za poštovní schránky. Čekali. Nevěděla na co. A pak ho zahlédla. Chlap v černé kožené bundě se strništěm na drsné, hranaté tváři, oči zakryté zrcadlovkami. Na první pohled vypadal jako mafián. Tedy vypadal asi tak, jak si mafiána představuje americký režisér, napadlo Sam. Každopádně vypadal nebezpečně a hlavně měl tu černou koženou bundu, což bylo podezřelé, protože byla polovina června a bylo horko. Rozhlížel se po ulici. Něco nebo někoho hledal.

Lekla se, když se v průzoru objevil další obličej v zrcadlovkách, zastínil si tvář rukou a nahlédl dovnitř. Muž vzal za kliku a začloulal jí. Sam se ještě těsněji přitiskla ke zdi. Chvilí bylo ticho. Peter z úkrytu sledoval ulici. Měla několik krátkých minut, aby si ho v šeru chodby prohlédla. Byl to on. Ten profil si nemohla splést ani pod hustým plnovousem. Na to ho znala příliš dobře. Byl hubený, na těle neměl ani gram tuku, dokonce i pod plátěnou bundou se mu rýsovaly pevné svaly. Vypadal unaveně. Hodně unaveně. Oči měl zapadlé, pod nimi temné kruhy, pleť téměř popelavou, rty šedé. Na obličej se mu leskl pot. Přimhouřila podezřívavě oči.

Pronásledovatelé zmizeli v davu, ale byl si téměř jistý, že se vrátí. Otočil se, udělal těch několik kroků, které je dělily, chytil ji za ruku a táhl chodbou. Musela popoběhnout, aby mu stačila. Měl pořád stejně silný stisk, ale dlaň měl studenou. Všimla si, že v pravé ruce stále třímá nůž. Byla to obrovská lovecká kudla. Držel ho souběžně se svou paží, čepel schovanou v záhybech bundy.

„Co se to sakra děje?“ zeptala se konečně.

„Jsem v maléru,“ zahuhlal.